РІК 1932. Травень — Червень. Ч. V.-VI.

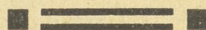
ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТИ

ЗАРЯДЖЕННЯ З ПРИВОДУ ЕНЦИКЛІКИ

СВЯТІШОГО ОТЦЯ ПАПИ ПІЯ XI.

„Caritate Christi compulsi" про молитви і покаянні діла, що їх маємо жертвувати Пресв. Серцю Ісуса в нинішних нещастях людського роду.

Святіший Отець, Папа Пій XI., у Своїй великій печаливости про добро душевне і дочасне цілого світа, часто відзивається Своїми окружними посланнями до всіх вірних.

Найновіше окружне послання з яким Св. Отець звертається до всіх людей і яким бажає причинитися до виличення ран, що їх завдає людству нинішна матеріяльна скрута і нинішне невірство, видав Св. Отець дня 3. травня 1932. Є воно на скрізь переняте духом любови Христа.

На початку сего послання підносить Св. Отець шляхотний порив тих, що на Його зазив з дня 2. X. 1931. поспішили з помічю в тяжкій кризі. Але рівночасно з тяжким болем зазначує, що лихо не лиш не минуло, але з кождим днем змагається.

Є дуже много людей безробітних і сю обставину використовують погромники для своїх партійних цілей, в наслідок чого прилюдний порядок находиться в безнастанній небезпеці а над людською суспільністю зависла гроза

заглади. „Ледви чи по потопі“ — каже св. Отець — „переживало людство так богато і такі великі фізичні і душевні скорби, такі глибокі, такі загальні, як тепер переходить“.

Причин сего загального нещастя бачить св. Отець три.

Перша причина нинішної господарської кризи се **жажда гроша,** з якої пливуть взаїмна недовіра, завидість, погане самолюбство, що все бере і глядить лишень з точки особистої користи не тільки з нехтуванням, але і подоптанням чужого права; з відси цей несправедливий і нерівний поділ дібр, через що матеріяльні засоби накопичуються в руках кількох приватних одиниць, які відтак з величезною шкодою загалу нормують всесвітну торговлю по своїй вподобі.

Друга причина нинішного лиха це **пересадний націоналізм.**

Упорядкована христіянська любов — як каже св. Отець — освячує і утревалює своїми приписами привязання до народу, але за те пересадна любов доводить до ненависти, до сего, що злочин сповнений приватними людьми, який всі однодушно осуджують, коли його хто сповнить з любови до батьківщини, стається чесний та похвальний.

У прилюдному життю підкопується трівкі основи віри і справедливости, на яких опирається держава.

Трета причина нинішного зла це **зорґанізоване безбожництво і ненависть до всякої релїґії.**

Божі вороги не без успіху стараються злучити борбу проти Бога зі стараннням о хліб насушний. Всіх середників уживають, щоби здійснити свою діявольську ціль. Перед тим виступали безбожники одинцем і більше скрито, а днесь обнимають вже широкі верстви народу, втискаються з безбожністю до шкіл і театрів та уживають для своїх цілей кінематоґрафічних фільмів, ґрамофону і радія. Утворили вони всякого рода вправні орґанізації політичні, господарскі, військові і невтомно змагають до своєї цілі через спритних аґітаторів.

У своїй заїлости многі з них »безлично викрикають на весь світ, що доти не буде на землі ані мира ані щастя, доки не згине з неї останній слід релїґії і останній слуга сеї релїґії не буде витятий в пень. Начеб думали, що замість сеї пречудної симфонії, в котрій ціла вселенна »го-

лосить славу Божу« (пс. 18, 2) залягне над землею гробова тишина«.

Св. Отець кріпко вірить, що всі пляни ворогів Бога і Церкви по обітниці Христа зійдуть наніщо, бо вже тепер за дійством св. Духа поглиблюється у многих, а особливо у молоді, християнське життя, а світські апостоли зі всіх сил стремлять до розповсюднення християнського світогляду і намагаються уладити життя держав в християнському дусі та приміром свого власного непорочного життя своїм словам додають сили переконання.

Мимо сего уважає св. Отець за свій обовязок піднести голос в обороні подоптаних прав Божих та святої жажди безсмертних душ, які так дуже потребують Бога. Розходиться о се, щоби людскість заховати перед Божою карою. »Тому се конечне, щоби протиставити без огляду на жертви »мур Ізраілевому домові. (Єзекіїл 13, 5); та щоби всі злучили свої сили в оден фронт, проти тих поганих сил ворожих не лиш Богові, але і людям«. Але свідомий сего, що тут **не вистарчать людські засоби, вказує св. Отець на надприродні середники,** що їх Спаситель виразив словами: **„Сей рід (злих духів) не виганяється, хиба молитвою і постом“** (Мат. 17, 21).

„Памятні на безрадність нашої природи і на нашу залежність від Творця всесвіта« — пише св. Отець — **„прибігаймо в першій мірі до молитви.** Віра учить нас про велику силу покірної, довірливої і витревалої молитви. Алеж бо з ніяким добрим ділом не звязав Всемогучий Бог так повних, так загальних і так торжественних обітниць, як з молитвою, що її до Него заносимо: »Просіть, а дасться вам; шукайте, а знайдете; стукайте, а відчиниться вам; бо кождий, хто просить, одержує; а хто шукає, знаходить і хто стукає, тому відчинять. (Мат. 7, 7—8). Істинно, істинно говорю вам: коли попросите чого Вітця, дасть вам в імя моє“. (Іоа. 16, 23).

А який предмет бувби більше достойний молитви, щож більше відповідалоби достойній поклону Особі Того, що Сам оден »Посередник між Богом і людьми, чоловік Христос Ісус« (Тім. 2, 5) — як прохання, щоби віра в одного Бога живого і правдивого не загибала на землі. Така молитва почасти вже сама в собі містить сповнення сего, о що просить: бо де чоловік молиться, там лучиться з Бо-

гом і тим самим удержує живу память на Бога на землі. І поправді, хто молиться, вже своєю покірною поставою тіла явно визнає свою віру в Творця і Господа всіх річей; а коли він се робить не приватно, а спільно з другими, то сим узнає Найвисшого і Всемогучого Пана, що владає не лишень над одиницями але і над цілою людською суспільністю. »Ревна молитва усуне навіть причину нинішної скрути, про яку ми висше згадали; а саме ненасичену жадобу дочасних дібр. Бо хто молиться, підносить очі до неба, до небесних дібр, які розважає, яких бажає; ціле його єство занурюється в розважанню чудного ладу на світі, що його установив Бог, що в нім нема ніякої жадоби пустої слави, ніякого марного суперництва.... І так межи працею а відпочинком добровільно (самотужки) подекуди наступить рівновага, якої в нинішній суспільности зовсім бракує з великою шкодою для фізичного, господарського і морального життя.

Рівнож промостилабися дорога для так дуже пожаданого мира, по гадці прекрасних слів св. Апостола Павла, що, говорячи про обовязок молитви, рівночасно згадує святу тугу за миром і спасенням всіх людей: »Прошу отже передовсім відправляти благання, молитви, просьби, подяки за всіх людей, за царів і всіх, що при власти, щоби ми вели тихе і спокійне життя у всякій побожности і чистоті. Бо се добре і миле перед нашим Спасителем, Богом, котрий хоче, щоби всі люде спаслися і прийшли до пізнання правди“ (I. Тім. 2, 1—4).

Для всіх треба просити о мир, а особливо для тих, що на них впала дуже тяжка відповідальність управляти людьми, бо як зможуть дати своїм народам мир, скоро самі не мають? А саме молитва по науці Апостола має принести дар мира. Вонаж звертаєся до Вітця в небі, що є Вітцем всіх людей; молитва, що є виразом однодушних чувств тої великої родини, яка розтягаєся поза границі народні і ґеографічні«.

Науку про молитву кінчить св. Отець прекрасним уступом про значіння молитви для загального мира народів. »Сі, що в кождій прилюдній потребі просять того самого Бога о мир на землі, не будуть засівати межи людьми заграви незгоди. Сі, що в молитві звертаються до Божої Величности, не поширюють у своїм народі жадоби пану-

вання ані не підсичують сеї неупорядкованої любови вітчини, де то кождий нарід свою державу уважає за Бога; сі в кінці, що безнастанно мають перед очима »Бога любови і мира« (II. кж. 13, 11) і до Него звертаються в молитвах через Христа, що є »нашим миром« (Ефес. II. 14), не спічнуть, доки від Подателя всего добра не найде вкінці для людей доброї волі (Лук. II. 14), сей мир, що його світ дати не може«.

З молитвою поручає св. Отець лучити і покаяння, що ним світ гордить, шо його не розуміє. Вказує св. Отець в сім зглядi на історію, яка учить, що у великих нещастях вірні або самі з себе, або заохочені приміром і упімненнями святих душпастирів, завсіди дуже успішно прибігали і до молитви і до покаяння а глубоко відчували потребу очищення душі через щирий жаль і сповідь та потребу надолуження Божій справедливости через зовнішні покаянні діла.

Є тепер многі люде, що відділяють моральність від религії і в сей спосіб підривають основу всіх законів, чого страшні наслідки даються відчувати на кождім кроці. »На місце моральних законів, що мусять впасти враз з занепадом віри в Бога, приходить непогамована перемога, що допче права всіх.... Добру віру і чесність у взаїмних відносинах.... заступає тепер погана погоня за зиском.... І як можуть уложитися людські відносини, як можуть увійти в життя умови, якщо нема ніякого зобовязання в совісти? Який може бути примус совісти там, де нема ніякої віри в Бога, ніякого Божого страху? Бо коли усунемо сю основу (віру в Бога), упаде кождий моральний наказ, і постепенно, але неминучо упадуть народи, родини, суспільність і культура.

Покаяння се спасенний рід оружжа, якого уживають хоробрі воїни Христові, що бажають боротися в ціли оборони і привернення загального морального ладу; покаяння се рід оружжа. що стараєся витяти корінь всього зла, а саме жадобу проминаючих дібр і понижаючих життєвих розкошів«.

Чоловік, що радо віддаєся покаянним ділам, надоложує Г. Богу не лишень за себе, але і за чужі гріхи, наслідуючи в сім зглядi великі приміри Святих, котрі себе самих

віддавали на жертву відкуплення і поносили на собі кару за гріхи цілого свого віку.

Покаяння приносить і для одиниць і для суспільности внутрішний мир, якого світ дати не може.

»Одною з наймиліших і найрадісніших пісень — каже св. Отець — які колинебудь хто співав тут на землі се »пісня сонця або сотворінь« св. Франца з Асижу. А прецінь творцем сеї пісні був дуже строгий покутник, що нічого не посідав на сім світі, а на своїм голодом винищенім тілі носив дуже болючі рани Розпятого Христа«.

До молитви і покаяння взиває Св. Отець передусім в часі зближаючогося Празника Пресв. Серця Христового, що його поручає в сім році як найторжественніше обходити, а рівночасно перепрошувати Божеств. Серце за провини і умолювати у Него потрібних дарів.

По волі Св. Вітця маємо молитися за Христову Церкву, за Христового Намісника і прочих пастирів, за христіян вірних Церкві і за блудячих. а навіть за ворогів Церкви, щоби навернулися і жили.

В сім часі маємо здержатися від всяких світових радощів і видовищ, від гостин і інших приємностей, хотяйби і дозволених, а гріш в сей спосіб заощаджений віддати убогим як милостинню, а се тим більше, що щедра милостиня причиняєся до відпущення провин і до ублагання Божого Милосердя.

Ті що в нас убогі і находяться в нужді, або з причини безробіття мусять провадити прикре життя, мають в тім часі вдивлятися в Страдаючого і Розпятого Христа та вчитися від Него терпеливости, щоби в той спосіб випросити у Него милосердя і мир.

Сими надприродними середниками знайде св. Церков дорогу до Божого Серця і заслужить на се, що Пресв. Серце скаже вкінці до неї слова: »Велика твоя віра; нехай буде тобі, як ти хочеш«. (Мат. 15, 28).

При кінці Енциклїки уділяє Св. Отець всім христіянам католикам Апостольське Благословення.

Ідучи по вказівкам Св. Отця висказаним в повисшій Енциклїці поручаємо Всеч. Духовенству і заряджуємо в ціли переблагання пресв. Серця Христового за хріхи всесвіта:

1. Як найторжественніше обходити сегорічний Празник

Пресв. Серця Христового, що його належить перенести на неділю дня 10. липня.

2. В ціли належного приготовання на сей Празник належить устроїти в кождій парохії девятидневне або принайменше тридневне покаянне Богослуження складаючеся з молебня до Пресв. Христового Серця, з короткої проповіди і суплікації.

3. В сам день Празника належить урядити цілодневну адорацію Найсв. Тайн, приготовити перед тим належито нарід і подбати, щоби взяв численну участь в адорації. По вечірні в той день рівнож треба відправити молебен і суплікацію, а при кінці суплікації відчитати акт надолуження Найсв. Серцю Христовому. (Гл. Епарх. Відомости з 1928 ст. 129).

4. Як теми до проповідей в часі девятниці і в сам день Празника належить брати з гадок Енцикліки, а саме: належить говорити о християнськім милосердю, о правдивій любови вітчини, о великім щастю, що належимо до катол. Церкви, о потребі перепрошування пресв. Серця Христового за нанесені Йому обиди, о потребі молитви і покаяння.

5. Заохотити нарід: а) щоби численно приступав до св. Тайн;

б) щоби піст Петрівку жертвував як надолуження Христовому Серцю;

в) щоби ніс поміч убогим, хотяйби і з більшою стратою для себе;

г) наклонювати нарід, щоби при всяких весілях і хрестинах обходився без музики без танців, без напитків.

6. Всеч. ОО. Декани пришлють до кінця липня ц. р. відповідне звідомлення до Еписк. Ординаріяту, як в кождій парохії їх деканату виконано повисше зарядження.

Від Еписк. Ординаріяту.

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 75/орд. — Про цензуру видавництв світського змісту.

Загальне право церковне, що трактує про церковну цензуру книжок, містить крім приписів, що відносяться до всяких видавництв релігійного змісту, також приписи, що торкаються видавництв світського змісту. Не повторюючи тут приписів про цензуру згл. апробату книжок релігійного змісту, звертаємо увагу Всч. Духовенства на правні вимоги дотично книжок світського змісту видаваних духовними особами, та пригадуємо і заряджуємо, що духовні, які хотять видавати книжки та всякі інші публікації світського змісту, осібно чи в часописах, не можуть цього вчинити без відома і попередньої згоди Еп. Ординаріяту.

Цего зарядження належить Всч. Духовенству на будуче стисло придержуватися.

З Еп. Ординаріяту.

Перемишль, 19. червня 1932.

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 3188. Речинець для вношення подань о приняття до духовної Семинарії.

Ґімназійні абітурієнти, що наміряють посвятитися духовному станови, мають внести до Еписк. Ординаріяту прохання о приняття до духовної Семинарії найдальше до 15. серпня ц. р.

До прохання належить долучити:

1) метрику хрещення і миропомазання;
2) свідоцтво іспиту зрілости в оригіналі і всі ґімназійні свідоцтва;
3) власноручно написаний перебіг свойого життя і
4) заяву дотично доплати за удержання в дух. Семинарії.

Опінію що до фізичної здібности кандидата до духовного стану видасть семинарійний лікар.

Кандидат, котрий покінчив науки в ґімназії, яка находиться поза округом перемиської Епархії, має упросити свойого о. катихиту, щоби надіслав звіт про його поведення впрост до Еписк. Ординаріяту.

Про день, в котрому кандидат буде обовязаний осо-

бисто явитися в Еписк. Ординаріяті, зістане кандидат окремо повідомлений.

Еписк. Ординаріят поручає Всч. о. Душпастирям повідомити о повисшім ґімназійних абітурієнтів перебуваючих в окрузі їх парохій і переслати в свойому часі впрост до Еписк. Ординаріяту совісний звіт що до поведення кандидата і його родичів зі заподанням їх чеснот згл. налогових блудів.

Ч. 3189. — Обовязки оо. Душпастирів дотично кандидатів духовного стану.

Еписк. Ординаріят пригадує Всеч. о. Душпастирям розпорядок ч. 3259 поміщений в Епарх. Відомостях з р. 1920 стр. 37—38, по думці котрого кождий душпастир є обовязаний заопікуватися в особливший спосіб кандидатом духовного стану перебуваючим чи то в часі ферій чи при інших нагодах в його парохії.

Обовязком душпастиря є чувати, щоби кандидат духовного стану так під кождим зглядом поводився, як цего вимагає луховний стан, до котрого приготовляється а саме:

1) по можности кождого дня вислухав Служби Божої і служив до Неї;

2) якнайчастійше сповідався і причащався;

3) помагав душпастиреви в цих парохіяльних заняттях, які йому вільно виконувати;

4) вистерігався невідповідного товариства і приставав лише з особами, котрі визначаються релігійним життям;

5) не брав участи в прилюдних зборах і забавах;

6) о кождім виїзді з парохії і повороті до неї повідомляв місцевого душпастиря.

Щоденно відправлювана місцевим душпастирем Служба Божа в точно означеному часі, часті розмови з кандидатом духовного стану на тему душпастировання, аскези, вічливого поведення та залишення критики Духовних Властей, можуть дати кандидатам духовного стану гарний і хосенний напрям на ціле життя.

Еписк. Ординаріят поручає Всеч. о. Душпастирям виконати совісно цей обовязок і предложити в свойому часі вичерпуючий звіт про поведення кандидата перебуваючого в часі ферій в дотичній парохії.

Ч. 3191. Речинець до вношення подань о приняття до Дяківського Інституту в Перемишлі.

Кандидати, які стараються о приняття до Дяківського Інституту в Перемишлі на шк. р. 1932/33 мають внести свої подання через власний Уряд парох. до гр. кат. Капітули найдальше до кінця вересня ц. р.

Умови приняття слідуючі:

1) Добре моральне поведення кандидата стверджене власним урядом парохіяльним;

2) Добрий, чистий голос.

Перед приняттям до Інституту відбудеться вступний іспит в Дяківськім Інституті дня 7. жовтня ц. р. о годині 10 рано, на котрий всі кандидати мають явитися.

Ч. 3190. В справі стипендій на Служби Божі.

З огляду на се, що декотрі Всеч. Отці відносилися тут з проханнями шоби їх наділити стипендіями на Служби Божі, Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Всеч. Отців, що ніякими стипендіями не розпоряджує.

Вправді Еписк. Ординаріят при уділюванню позволення на бінованя Служб Божих поручає другу Службу Божу відправляти в наміренню Ординарія, але се робить лишень тому, щоби в сей спосіб вирівнати евентуальні залеглости дотично відправи Служб Божих в Епархії.

Ч. 3192. Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 15. серпня 1932. виставляється на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

Деканат Височанський: 1) Височько вижне, 2) Красне. — Дек. Горлицький: Долини. — Дек. Дрогобицький: Михалевичі. — Дек. Дуклянський: Граб. — Дек. Жовківський: Пили. — Дек. Краковецький: 1) Нагачів, 2) Млини. — Дек. Мушинський: Ростока вел. — Дек. Перемиський: Коритники. — Дек. Сінявський: Майдан сінявський. Дек. Старосамбірський: Потік вел. — Дек. Тіснянський: Лопінка. — Дек. Турчанський: Яблінка вижна.

Прошення внесенні не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкур-

сового іспиту як і ті, котріб виплинули по дни 15. серпня 1932, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається що Всч. ОО., що одержать презенту на таку парохію, котра крім матерної церкви має одну або більше дочерних, зобовязуються в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту, згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх і скількість ґрунтів приналежних до парохії будуть, без згляду на інституцію пароха на дану парохію, нормовані по гадці Конкордату і обовязуючих в Епархії норм за відомостю Апост. Престола.

Ч. 3290.

З Львівських Архіепархіяльних Відомостий. Ч. 6364/АВ. **Присуд Найвисшого Суду що до мови метрикальних витягів і статистичних виказів.** Низше передруковується в оригіналі присуд Найвисшого Суду в згаданих справах, як документ частинної побіди в боротьбі нашого Духовеиства за примітивні права рідної мови в церковнім урядованню.

* * *

Nr. II. 3. K. 160/ 0.

Ka. $\frac{1151/29.}{14.}$

Odpis.

WYROK — W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ. — Sąd Najwyższy w składzie: Przewodniczący Sędzia S. N. Dr. Wł. Sokalski, Sędziowie E. Lorenz (sprawozdawca) S. N. St. Wyrobek S. N. przy udziale Wiceprokuratora St. Błońskiego i jako protokolanta aplikanta sądowego Al. Bramsena, na rozprawle kasacyjnej 20 czerwca 1930. w sprawie ks. Iwana Fedyńskiego oskarzonego z art. 1. ust. z dnia 31 lipca 1924 Dz. U. Rz. Nr. 73 po rozpoznaniu kasacji oskarzonego od wyroku Sądu Okręgowego we Lwowie z dnia 27 stycznia 1930. na mocy art. 499 a) i 512 k. p. k. wyrok Sądu okręgowego we Lwowie z dnia 27 stycznia 1930. Ka. 1151/29. którym oskarzonego skazano za przestępstwo z art. 1, ustawy z dnia 31 lipca 1924. Nr. 73. poz. 724. Dz. U. Rz. P. uchyla, oskarzonego ks. Iwana Fedyńskiego uniewinnia na mocy art. 518 k. p. k., ko-

Ч. 3206/. — Вакаційний час в Епископській Консисторії.

Повідомляється Всч. Духовенство, що вакаційний час в Еп. Консисторії і в Ординаріяті треватиме в сім році так як минувшими роками від 15. липня до 31. серпня.

Ч. 3207/. — В справі вирівнання залеглостий за часопис „Бескид“ Всеч. Парохіяльними Урядами.

Другий рік розвиває нам дієцезальний тижневик хосенну працю біля поширення католицької свідомости серед широких кругів наших вірних. З вдоволенням треба зазначити так священикам як і вірним лежить щиро на серці доля часопису і вони по силам стараються дати йому матеріяльну й моральну піддержку. Та з другої сторони є ще чимало таких парохій, в котрих число передплатників і читачів є дуже скупе, хоч ці парохії є чисельні і безсумніву є там немало ріжних ґазет, часто ворожих Церкві. На священиках спочиває головний тягар обовязку, щоби в таких місцевостях »Бескид« здобув собі доступ до читальні, кооперативи та до приватних осіб. Бо, хоч тяжкі часи переживає наш народ, однак і в сих тяжких часах не може обходитися без здорового морального корму. Саме тепер більше його потребує, як колинебудь.

Обовязок цей пригадує Епп. Ординаріят Всеч. ОО. як один з важнійших і дуже актуальних.

З предложеного Епп. Ординаріятови річного звіту адміністрації »Бескида« виходить, що деякі парохіяльні Уряди згл. Вс. Отці Душпастирі залягають дуже довго з передплатою а то й зовсім нічого на протязі року не вплатили за часопис, хоч побирають його нераз у кількох примірниках. Такий стан не лише свідчить про шкідливу байдужність до католицької справи, але спричинює клопоти адміністрації, підриває еґзистенцію часопису і не дає йому спромоги розвинути розпочатого діла на ширшу скалю.

Епп. Ординаріят взиває отсим Всеч. ОО. які є довжниками адміністрації „Бескида“, щоби чимскорше вирівнали залеглости і подбали в міру можности, щоби також їхні парохіяни передплатники вчас вплачували належність за ґазету.

Жертви на засянську церков в Перемишлі.

Балигород 10·22 зл., Баличі 19·26, Бахір 7·40, Белз 5, Бонарівка 15, Бортятин 2, Боянець 5, Ванькова 18·50, Військо 15, Війське 5, Вірко 5, Вишатичі 19·50, Горохівці 5, Грімно 4·60, Грімно 5, Губичі 6·40, Добромиль 9·60, Дорожів 10, Залокоть 2·50, Звертів 5·25, Карликів 10, Королик волоський 8·07, Красна 8, Крукеничі 22·20, Лівча 3, Лісковате 20, Ляшки гостинцеві 10, Ляцко 9·40, Малнівська воля 3·03, Манів 9·50, Мігова 9, Молошковичі 5, Мокротин 37·40, Мшанець 4, Назаревич Микола 10, Нове Місто 3·50, Новиця 7, Опільско 11·20, Пакість 5·05, Підгайчики 13, Плоске 3·20, Прилбичі 4, Риботичі 34, Розджалів 3·08, Розсохи 11, Розбір окр. 5, Скварява нова 17·60, Скопів 10, Сприня 10·08, Стебник 10, Тарнава 12, Татари 15·76, Тулиголови 10, Устіянова 8, Холоїв 5, Чорнокінці малі 9·90, Шкло 4, Шоломиничі 3·70, Щавне 5, Яблониця польська 23·20, Яселко 4·75, 5·50.

ХРОНІКА.

Іменовання.

Ч. 2678. о. Мокрівський Матвій, парох в Яворові II. містодеканом яворівським.

Крилошанські відзнаки одержали:

Ч. 2635. о. Козенка Олександер, парох в Подемщині.

Канонічну інституцію одержали.

Ч. 2056. о. Малецький Онуфрій — Медика.
Ч. 2057. о. Мирович Діонізій — Буців.
Ч. 2230. о. Гура Теодор — Торки.
Ч. 2495. о. Саєвич Йосиф — Бабина.
Ч. 2426. о. Рейнарович Йосиф — Лопушниця.
Ч. 2494. о. Зрада Теодор — Яжів новий.

Завідательства одержали:

Ч. 2495. о. Стахняк Йосиф — Суровиця.
Ч. 2426. о. Білевич Олекса — Коритники.
Ч. 2494. о. Бобровський Николай — Щирець.

Ч. 2755. о. Ковальчик Василь — Лінина мала.
Ч. 592. о. Заяць Михайло — Грозьова.

Сотрудництва одержали:

Ч. 2230. о. Онишко Дмитро, сам. сот. — Пралківці,
Ч. 2939. о. Білик Николай — Криниця.
Ч. 2713. о. Костишин Володимир — Туринка.
Ч. 3094. о. Др. Масляник Франц — Перемишль.

Померли:

о. Сенишин Іван, парох в Волі кунинській 20/5 1932.
о. Уруський Іван, парох в Кракові 26/6 1932.
о. Полошинович Данило, парох в Ришковій волі 26/6 1932.

Душі їх поручається молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії
Перемишль, дня 24. червня 1932.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.